

2

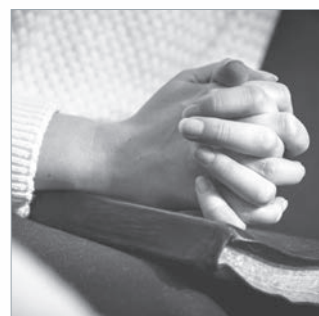
4

8

9

14

СЛАВА ТА УСПІХ

«Ліпше добре ім'я за багатство велике, і ліпша милість за срібло та золото» (Проп. 22:1). Для Соломона найбільшою цінністю були не гроші. Найбагатша у світі людина вбачала цінність в іншому – у доброму імені, гарній репутації.

Цицерон одного разу сказав: «Життя коротке, але слава може бути вічна». Звичайно ж, римляни мріяли увічнити своє ім'я, залишити після себе слід, тому звели чимало статуй, деякі з яких збереглися донині.

Чи говорить вам про щось ім'я Григорій Васюра? Цій людині теж вдалося певною мірою прославитися. До війни він був учителем, закінчив військове училище зв'язку. На початку Великої Вітчизняної війни потрапив у полон, після чого погодився на співпрацю з німцями, служив у каральному батальйоні СС у Білорусі, проявляючи при цьому неабияку жорстокість. Разом з іншими селищами ним і його підлеглими було знищено і сумнозвісну Хатинь. При цьому всіх жителів зігнали в сарай і заживо підпалили. Васюра ж стояв біля входу і розстрілював з автомата кожного, кому вдавалося вибратися з палаючої будівлі.

Після закінчення війни Г. Васюра потрапив до табору, однак відсидів недовго. У мирний час Григорій Микитович влаштувався непогано, і 1984 року йому навіть вдалося отримати почесне звання ветерана праці. Погубила Васюру жадібність. Каратель захотів отримати Орден Вітчизняної війни. Зважаючи на це, відповідні органи почали вивчати біографію Васюри, і незабаром відкрилися кричущі факти з його минулого. У 1986 році за вироком військового трибуналу Григорій розстріляли. Тепер його ім'я стало широковідомим. А чи потрібна така слава?

Олександр Суворов сказав: «Візьми собі за приклад героя давніх часів. Пильнуй його і йди за ним услід. Порівнявшись, обжени, і все – слава твоя». Саме так полководець уявляв собі справжню славу. Його розуміння слави виключало зраду та змову.

Одного разу Мойсей попросив Господа показати йому Його славу, на що Бог відповів: «Ось місце при Мені, – і ти станеш на скелі. І станеться, коли буде переходити слава Моя, то Я вміщу тебе в щілині скелі, і закрию тебе рукою Своєю, аж поки Я перейду. А зійму руку Свою, – і ти побачиш Мене ззаду, а обличчя Моє не буде видиме» (Вих. 33:21–23).

БІБЛІЙНЕ РОЗУМІННЯ СЛАВИ

Слава Божа – це Його характер. Це справедливо і щодо людини. Якщо людині вдалося здійснити подвиг, як правило, інші хочуть дізнатися більше про її життя, бажаючи переконатися, що її вчинок не просто випадковість, а закономірний наслідок життя людини високих моральних принципів. «Дослідіть Писання! Бо ви думаете через них мати вічне життя, – а вони свідчать про Мене. Та ви не хочете прийти до Мене, щоб мати життя. Слави від людей Я не приймаю, але знаю вас, що Божої любові не маєте в собі» (Івана 5:39–42). Що мав на увазі Ісус, відмовляючись приймати славу від людей? Він не потребував слави й овацій захоплених шанувальників. Прославити Бога можна лише одним способом – формувати христоподібний характер. «Не кожний, хто каже Мені: Господи! Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небесах» (Матв. 7:21). **Ісус шукає взаємин з нами, а не сліпого й бездумного поклоніння.**

МІНУСИ СВІТСЬКОЇ СЛАВИ

Досліджуючи тему слави й популярності, я зацікавився, чи є в них якісь мінуси. Так, є.

• Будь-який неправильний крок відомої людини стає надбанням

громадськості. Кожна людина прагне, щоб про неї знали тільки найкраще, та оскільки інші постійно приділяють багато уваги, приховати щось непросто.

• Знаменитості постійно є об'єктами пліток і неправдивої інформації. Як відомо, де плітки – там неправда, а де неправда – там спотворення фактів.

• Сторонні люди вважають, що вони краще знають, з ким потрібно спілкуватися відомій людині.

• Відомі люди часто позбавлені особистого простору. Усі хочуть опинитися з ними поруч, узяти автограф. Публічні люди схильні до публічної критики. У коментарях та інтерв'ю на знаменитостей нерідко виливається потік бруду, іноді необґрунтований.

• Відомо людина до кінця не знає, чи справді її цінують, а може, просто використовують. Згідно зі статистичними даними, багато знаменитостей має алкогольну чи наркотичну залежність. У них проблеми із самооцінкою та психікою.

• Бути знаменитим – це важка праця. Графік відомої людини дуже щільний. Недарма кажуть, що слава і спокій ніколи не сплять в одному ліжку.

Ви точно знаєте Ісуса?

«І був Господь з Ісусом, а слава його розійшлася по всім Краї» (І. Нав. 6:27). Ми бачимо, що Ісус Навин був людиною відомою, мав лідерські якості. І що більше люди пізнавали його, то більше поширювалася слава про нього. Існують дві категорії людей, з якими ми стикаємося в житті. Перша – це ті, про кого думаєш добре лише доти, доки близько з ними не стикаєшся. Наша повага до таких тане в міру спілкування з ними, оскільки відкриває досить непривабливі факти з їхньої біографії та характеру.

До другої категорії належать люди, що менше яких знаєш, то менше цінуєш, але при ближчому знайомстві повага до них лише зростає. Ісус належить до другої категорії. Багато людей не вважає за потрібне зближуватися з Ним, думаючи, що вони і так усе знають. Їх не приваблює Його служіння. Та якби вони зрозуміли глибину Його любові й велич принесеної Ним жертви заради їхнього спасіння, їхнє ставлення змінилося б докорінно.

Святість сяє зсередини людини

Хтось сказав: «Слава – це поганий товар, тому що коштує дорого, а зберігається погано». У Дусі пророцтва ми читаємо: «Те, яка є людина, впливає на інших більше, ніж те, що вона говорить. Спокійне, послідовне, благочестиве життя слугує живим листом, який усі люди впізнають і читають. Святість не виникає ззовні, її не одягають як одягу. Вона сяє зсередини. Якщо в серці живуть доброта, чистота, лагідність, смирення і чесність, то вони засяють у характері, і такий характер сповнений сили. Не знаряддя, а великому Діячу, у Чийх руках перебуває це знаряддя, належить вся слава. Серце, наповнене любов'ю Спасителя, щодня отримує благодать, щоб наділяти нею інших. Життя такої людини являє викупну силу істини» (Е. Уайт. В Небесних оселях. С. 237).

Праця над характером людини – найважча. Легше зробити зауваження комусь, ніж виправити власні недоліки. Якщо повернутися до історії ізраїльського народу, можна помітити, що він завжди прагнув прославитися. Людям здавалося, що навколишні народи живуть краще, як кажуть, на чужій галявині і трава зеленіша. Це призвело до того, що ізраїльтяни зажадали собі царя, «як у інших народів». Наслідки їхнього рішення були плачевними, оскільки осередком слави й сили ізраїльтян був не цар, а Господь, який перебував серед них. Яскравим підтвердженням цього є слова невістки первосвященника Ілії: «І вона назвала ім'я тому хлопцеві: Іхавод, кажучи: "Відійшла Ізраїлева слава!" Бо почула про взяття Божого ковчезу, і про тестя свого та про мужа свого, та й сказала: "Відійшла слава від Ізраїля, бо взятий Божий ковчез"» (1 Сам. 4:21, 22).

Внутрішній духовний стрижень

У Посланні до ефесян знаходимо цікавий уривок: «Для цього я схилив свої коліна перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа, від Якого має ім'я кожна родина на небесах і на землі, щоб за багатством Своєї слави Він дав вам через Свого Духа зміцнити силу у внутрішній людині» (Ефес. 3:14–16). Апостол Павло закликає нас не просто до ситуаційної етики, а наголошує на необхідності мати внутрішній духовний стрижень. «Щоб через віру Христос оселився у ваших серцях, аби ви, укорінені й засновані на любові, разом з усіма святими змогли зрозуміти, що то за ширина й довжина, висота й глибина, і пізнати Христову любов, яка сягає за межі пізнання, наповнилися ви всякою Божою повнотою. А Тому, Хто силою, яка діє в нас, може зробити значно

«Вас має турбувати, чи є дорогоцінна олива у ваших духовних посудинах, аби, коли пролунає той самий опівнічний крик, що сповістить про Прихід Нареченого, ви могли гідно Його зустріти.»

більше всього, що ми просимо або думаємо, – Йому слава в Церкві й у Христі Ісусі на всі покоління і на віки віків» (Ефес. 3:17–21). Церква є місцем, куди Господь закликає людей, аби поділитися з ними Своєю славою. Вона виражається не в пишності одягу, а в красі характеру, який є відображенням характеру Самого Христа.

Е. Уайт пише: «Прийнявши людську природу, Цар слави принизив Себе. Середовище, у якому Він жив, було грубим і непривабливим. Його слава була прихована, щоб людей не притягувала велич Його зовнішнього вигляду. Він відмовився від усякого зовнішнього блиску. Багатство, світська слава і людська велич ніколи не зможуть спасти душу від смерті. Ісус прагнув притягувати до Себе людей не земною красою. Тільки краса небесної істини має привертати Його послідовників. Характер Месії заздалегідь був відкритий у пророцтві; Він бажав, щоб люди прийняли Його на основі свідчення Божого Слова» (Бажання віків. С. 43). Характер Ісуса – це цінність, яка сьогодні доступна нам як приклад для наслідування.

Цар Давид говорить: «Не лякайся, коли багатіє людина, коли збільшується слава дому її, – бо, вмираючи, не забере вона всього, її слава не піде за нею! Хоч вона свою душу за життя свого хвалить, і славлять тебе, як для себе ти чиниш добро» (Псал. 49:17–19). Людина – істота тлінна. Наприкінці її життя земна слава, до якої вона відчайдушно прагнула, не піде за нею слідом. Згадайте слова молитви «Отче наш»: «Бо Твоє є Царство, і сила, і слава навіки». Людина, яка щодня молиться такою молитвою, ніколи не примірятиме на себе цю славу, невпинно ганяючись за нею, а буде скромною, як Ісус, прославляючи лише Бога.

Будуйте особисті живі взаємини з Богом

В Євангелії знаходимо притчу про десять дів (Матв. 25). П'ять із них були мудrimi, а п'ять – нерозумними, і всі вони очікували приходу Нареченого. Проте Він забарився і діви заснули. Сьогодні багато людей прагне вираховувати точну дату Другого приходу Ісуса. Притча є ілюстрацією майбутнього Царства Небесного. В очікуванні Нареченого заснули всі десять дів, мудрі спали разом з нерозумними. Відмінність між ними полягала в наявності оливи в їхніх світильниках. Олива символізує Духа Святого, особисті взаємини окремо взятої людини з Богом, отриманий нею духовний досвід. Цікаво, що досвід неможливо успадкувати, ним неможливо поділитися з іншими. Кожен із нас повинен особисто «піти до продавців» і наповнити свою духовну посудину.

Сьогодні ми живемо напередодні повернення Ісуса Христа. Події, що відбуваються, свідчать про те, що Господь уже близько, при дверях, але Він затримався. Нехай нас не турбує питання, чому Він зволікає, це не наша справа. У Біблії сказано, що Наречений затримається. Як християни, ми повинні використовувати даний нам час для будування живих особистих взаємин із Христом.

Апостол Петро характеризував останній час так: «Знайте насамперед те, що в останні дні прийдуть з насмішками кепкуни, які живуть за власними пожаданнями і скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення!» (2 Петра 3:3, 4). Тому не дивуйтеся, якщо почуєте щось подібне. Ісус попередив нас, що стан світу напередодні Його Другого приходу буде дуже схожий на стан допотопного світу. Написано, що люди їли, пили і не думали...

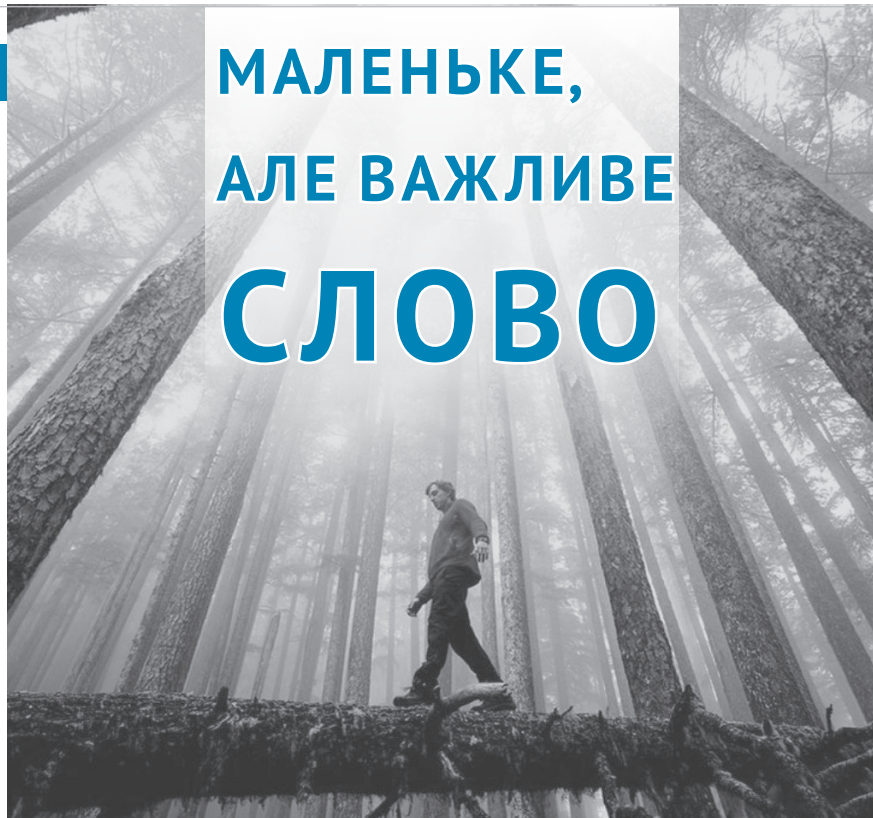
Для кожного з нас настав час задуматися і переглянути особисті взаємини з Богом. Не потрібно сьогодні йти за світом, намагаючись наздогнати моду. Не так уже й важливо, якою моделлю телефону ви користуєтесь. Вас більше має турбувати, чи є дорогоцінна олива у ваших духовних посудинах, аби, коли пролунає той самий опівнічний крик, що сповістить про Прихід Нареченого, ви могли гідно Його зустріти.

Сучасний соціум сповнений гордих людей, які шукають слави і самозвеличення, людей, готових заради цього йти на підлість і брехню. Продовжуйте дивитися на Ісуса, щоб у вас відобразився Його характер, бо тільки Він Свого часу зможе по-справжньому прославити Своїх дітей, і ця слава ніколи не загасне. З нею не зрівняються жодні земні почесті.

Андрій Качалаба

МАЛЕНЬКЕ, АЛЕ ВАЖЛИВЕ СЛОВО

Дехто зовсім не замислюється про те, що і як говорить. У Слові Божому написано: «Бо за словами своїми будеш оправданий, і за словами своїми будеш осуджений» (Матв. 12:37).

Моя знайома з Ташкента розповіла сумну історію своєї сім'ї. Одного разу вони з чоловіком готували плов. Залишалися зовсім небагато часу до того, як страва буде готова і її можна буде їсти. Дружина сказала: «Дасть Бог, зараз будемо їсти плов!». А чоловік подивився на неї і промовив: «Та що ти кажеш? Ну як Бог не дасть мені поїсти плову? Ми у своєму домі, плов уже скоро буде готовий». Дружина відповіла: «Не треба так говорити». Вони сіли за стіл, тільки зібралися їсти, як раптом почули, що хтось сильно стукає у двері. Відчинивши двері, чоловік побачив співробітників НКВС. Його відразу заарештували і згодом відправили в табір на 10 років. Минув час, він звільнився, повернувся в рідне місто. Постукав у двері свого дому. Його дружина запитала: «Хто там?». І він відповів: «Якщо Бог дасть, то твій чоловік». На своєму сумному досвіді він зрозумів: якщо Бог не дасть, він, навіть стоячи на порозі свого дому, не зможе увійти.

НЕ СУМНІВАЙТЕСЯ В МОГУТНОСТІ БОГА

Прочитаймо біблійний уривок із книги Чисел. У ньому декілька разів повторюється одне слово, яке ми часто повторюємо в повсякденному житті. Від того, як люди використовують це слово, залежить, благословляють вони себе чи проклинають.

«І промовляв Господь до Мойсея, говорячи: "Пошли людей, і вони розвідають ханаанський Край, що Я даю Ізраїлевим синам; пошлете по одному чоловікові від племені своїх батьків, кожного начальника в них них..." І послав їх Мойсей розвідати Край ханаанський, та й промовив до них: "Підіть тут на південь, і ввійдете на гору, та й побачите той Край – який він, і народ, що сидить у ньому, – чи сильний він, чи слабкий, чи малий він, чи численний? І який той Край, що він сидить у ньому, – чи він добрий, чи злий? І які ті міста, що він сидить у них, – чи в таборах, чи в твердинях? І яка та земля, – чи масна вона, чи пісна? Чи є на ній дерево, чи ні? І будьте відважні, і візьміть з плоду землі; а дні ці – дні виноградного першого плоду". І знялися вони, і розвідали той Край від пустині Цін аж до Рехова, у напрямі до Хамоту... І прибули вони аж до долини Ешколу, і витяли там галузку з одним гроном винограду, і вдвох понесли його на жердині; також узяти із гранатів та з фіг... І пішли і прийшли вони до Мойсея й до Аарона та до всієї громади Ізраїлевих синів, до пустині Паран, до Кадешу, і здали справу їм та всій тій громаді, і показали плід того Краю. І вони розповіли йому та сказали: "Прибули ми до Краю, куди ти послав був нас, – а він тече молоком та медом, а оце плід його! Та народ той, що сидить у тому Краї, міцний, а міста укріплені, дуже великі. А також бачили ми там нащадків велетня... Амалік сидить у краї південній, а хіттеянин, і євусеянин, і амореянин

сидять на горі, а ханаанець сидить над морем та при Йордані". А Калев утихомирював народ перед Мойсеєм та й сказав: "Конче ввійдемо ми й заволодіємо ним, бо ми справді переможемо його!". Та люди, що ходили з ним, сказали: "Ми не зможемо ввійти до того народу, бо він сильніший за нас". І пустили вони між Ізраїлевими синами злу вістку про той Край, що розвідали його, говорячи: "Той Край, що ми перейшли по ньому... це край, який поїдає своїх мешканців. А весь той народ, що ми бачили в ньому, люди високі на зріст. І там ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах". І зняла зойк уся та громада, та й заголосила. І плавав народ той тієї ночі. І нарікали на Мойсея та на Аарона всі Ізраїлеві сини. І сказала до них вся громада: "О, якби ми померли були в єгипетському краї, або щоб ми померли були в цій пустині!"» (Числ. 13:2,3, 17–33; 14:1, 2).

Навіщо Богу потрібно було посилати в Обітований край 12 розвідників? Яка різниця, які там проблеми, яка армія? Адже Господь вивів ізраїльтян із рабства з великими чудесами: перед ними розступилися води Червоного моря, удень у пустелі їх від сонця захищала хмара, Господь годував їх манною... **Бог вирішив перевірити всіх, хто вийшов з Єгипту: той, хто не повірить або засумнівається, розчарується або злякається, недостойний увійти до Обітованого краю.**

Зверніть увагу на слова «та», «але». Розвідники справді побачили, як прекрасна та земля і який там достаток, але злякалися, бо не було віри, що з ними Бог. Вони відразу ж повідомили: «...Та народ той, що сидить у тому Краї, міцний, а міста укріплені, дуже великі. А також бачили ми там нащадків велетня» (Числ. 13:28). «Та у нас нічого не вийде, – говорили вони, – ми слабкі». Важливо визнавати свою слабкість (2 Кор. 12:10), проте вони засумнівалися в могутності Бога. Господь поглянув на них і запитав: **«Чому ви дійшли висновку, що не вийде? Невже ви вважаєте, що ви самі вивели себе з рабства? Невже ви самі розділили води моря і втекли від фараона? Ви не вірите в перемогу, тому що перестали довіряти Мені, забули, що Я – всемогутній Бог».**

ЯК МИ МОЖЕМО СЕБЕ ПРОКЛЯТИ?

Коли Господь говорить: «Я благословлю тебе, Я дам тобі...», – ми у відповідь сумно, не вірячи в Нього, промовляємо: «Але як це може бути? Я слабкий, у мене немає таких можливостей...». Бог запевняє їх: «Але, як Я живий, – слава Господня

наповнить увесь оцей Край» (Числ. 14:21). **Те, що Своєї слави Господь не віддає нікому, означає: якщо в нашому житті Бог зробив чудо і врятував нас, а ми всім розповідаємо, що врятувалися завдяки нашій кмітливості або щасливому випадку, і приписуємо чудо собі, Отцю неприємно таке чути. Проте є люди, які в будь-яких подіях бачать Боже втручання, Його допомогу, чудо і благословення.** Діти благополучно повернулися зі школи, літак приземлився в аеропорту, підвищили зарплату, хвороба минула без ускладнень...

АЛЕ ЗІ МНОЮ БОГ

Хочу з вами поділитися своїм досвідом, пережитим у серпні 2018 року. Я вирішив допомогти своєму товаришеві, котрий будував будинок, накрити дах. Будинок невисокий, п'ять метрів. Нам допомагала молодь. Я не був на риштуванні, ходив тільки по даху і по перекритті першого поверху. Увесь день ми з молоддю працювали і майже все зробили. Була вже восьма година вечора, однак я запропонував поставити ще одну балку. Помітивши, що під риштуванням було два сучка, сказав про це хлопцям. Вони відповіли, що провели на риштуванні весь день і все було гаразд. Я забрався на риштування, щоб подати балку, і несподівано дошки піді мною зламалися. Падаючи, я зачепився рукою за балку, і Бог розвернув

мене так, що на землю з п'ятиметрової висоти я впав на бік, а не на спину.

Лежачи на землі, я думав про те, що моє життя вже не буде таким, як раніше, тому що удар був дуже сильний. Мені здавалося, що в мене переламані всі кістки. Згодом з'ясувалося, що було зламано вісім ребер. Привезли мою дружину, вона схилилася біля мене на коліна і, доки чекали машину швидкої допомоги, коротко помолилася за мене. Доторкнувшись до мене, вона сказала, щоб я не турбувався – усе буде добре, моє здоров'я відновиться, адже з нами Бог.

Кілька днів я провів у реанімації, потім довго лежав у лікарняній палаті. Цілий місяць я спав сидячи через поламані ребра. Однак слова «з нами Бог!» додали мені стільки сил і віри, що я був упевнений: усе справді буде добре. Потім мене запитували, чому Бог допустив, щоб я впав? Адже без Нього не може впасти жодна волосина з голови людини. Так, Бог допустив цей нещасний випадок, аби я відчув, що Він поруч, що Він усемогутній, що з Ним зможу пройти через усе. Лікар дивувався: «Що ж з вами таке? Наскільки сильно ви розбилися, настільки швидко й відновилися!». Слава Богу!

ОСОБЛИВА ДОЛИНА

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, – Твоє жезло і Твій

посох – вони мене втішать» (Псал. 23:4). Долина смертної темряви – місце печалі, скорботи. Можливо, хтось уже пройшов через цю долину. Може, хтось сьогодні проходить через неї, а комусь ще треба буде пройти. З кожним із нас може статися будь-яке нещастя. **Ніхто не може гарантувати повну безпеку від негараздів і трагедій. Якщо раптом вас спіткає біда, ви захворієте чи потрапите в складну ситуацію, перше, що має прозвучати з ваших вуст: «Зі мною ж Бог, тому все буде добре!». Учіться реагувати на неприємності саме так. Пам'ятайте: долина смертної темряви – не наш дім, це тимчасове місце на шляху до Небесного Царства.**

Усе життя я проповідував про Бога і Його любов. Після того падіння з висоти мої проповіді стали зовсім іншими, тому що на власному досвіді побачив, як Бог спасає, зцілює, відновлює. Господь допускає випробування, тому що веде до нових духовних вершин. Йому зовсім не важко, провівши нас через «долину смертної темряви», вивести на вищу «гору», ніж та, на якій ми були раніше.

Щоразу, коли ви радієте, кажіть: «Моє життя прекрасне, тому що зі мною Бог». Коли ж вас спіткають труднощі чи переживання, промовляйте: «Але зі мною ж Бог, тому зможу пройти цей шлях!».

**Мойсей
Островський**

НАПОЛЕГЛИВО ВДОСКОНАЛЮЙТЕ СВІЙ ХАРАКТЕР

Читаючи книги відомих письменників, навряд чи знаємо про те, якою наполегливою працею давалися їм ці твори, які душевні муки, що межують з відчаєм, переживали вони. І тільки завдяки наполегливості й старанності вони досягали успіху.

К. Федін розповідає: «Мені було 30 з гаком. Повірте, я тремтів. Лев Толстой був зі мною лагідний і добрий. Він сказав: «Ви хвилюєтеся про те, що подумают про нас із вами читачі? Я турбуюся про те саме, тому так довго і працюю над

оповіданням. Дякую, що ви привезли мені гранки. Повертайтеся спокійно до Петербурга, я скоро надішлю вам коректуру». Я думав, усе зроблено, і повернувся додому переможцем. Утім скоро це зарозуміле почуття минуло: гранок* знову не було і не було. А коли вони прибули, на жаль, ми побачили знайому картину: усе рясніло виправленнями, і автор вимагав надіслати ще одну коректуру. Ви думаєте, на цьому робота над текстом завершилася? Ні, так тривало й далі! Учетверте нам здалася ця історія підступністю, уп'яте – тортурами. Але і тортурам надходить кінець. Настав день, коли гранки повертаються до нас із довгоочікуваним написом «Можна друкувати»...

Я знав тоді всі п'ять варіантів напам'ять. І якби Толстой забажав не п'ять, а 25 коректур, ми повинні були б виконати таку роботу. Лев Толстой описує в своєму оповіданні хуртовину. У первин-

ному варіанті тексту опис займав цілих дві сторінки. Потім Толстой скоротив його до однієї. Потім – до пів сторінки. І в останній коректурі залишилося лише дві три фрази про хуртовину. Але що це за фрази! Ви тілесно відчуваєте снігову масу, що падає на землю, відчуваєте на своєму обличчі, у себе на руках пекучу вологу сніжинок, що обліпили вас».

Неможливо не захоплюватися наполегливістю письменника в досягненні досконалості свого твору. Проявляйте і ви подібну наполегливість у досягненні досконалості свого характеру? Це послужить повчанням нам у духовній справі.

Одного разу Господь дав пророку Єремії незвичайне доручення: він повинен був піти в сімейство Рехавитів, запросити чоловіків у храм Божий, налити їм вина і запропонувати випити. Єремія виконав повеління, але Рехавити категорично відмовилися пити вино, пояснюючи це тим, що їхній батько заповів їм ніколи не вирощувати виноградники, ані пити вина, жити в наметах. Тоді Господь сказав Єремії: «Іди, і скажеш до юдеянина та до мешканців Єрусалиму: Чи з цього не витягнете науки, щоб слухатися Моїх слів? говорить Господь» (Єрем. 35:13).

Микола Лібенко

Прим. ред. * Гранки – набір відбитків надрукованого матеріалу на великих аркушах паперу без розділення його на окремі сторінки, для перевірки та правки. Це пробний друк тексту газети, статті чи книги, котрий пройшов процедуру верстки та повертається автору для остаточного узгодження перед публікацією.

НЕВИДЯЩИЕ ВЕРУЮЩИЕ

В Евангелии от Иоанна сказано, что «Бог не видел никто никогда» (Ин. 1:18). Однако пророк Исаия написал: «В год смерти царя Озии видел я Господа, сидящего на престоле высоком и превознесенном, и края риз Его наполняли весь храм. Вокруг Него стояли серафимы; у каждого из них по шести крыл: двумя закрывал каждый лицо свое, и двумя закрывал ноги свои, и двумя летал» (Ис. 6:1, 2). В этом отрывке есть нечто непонятное. Исаия говорит, что видел Бога, но серафимы, находящиеся в присутствии Всевышнего, закрывают свое лицо крыльями. Парадокс: безгрешные существа скрывают от Бога свое лицо, а грешный человек утверждает, что видел Господа.

Ясность в это кажущееся противоречие вносит Первое послание апостола Иоанна: «И вот благовестие, которое мы слышали от Него и возвещаем вам: Бог есть свет, и нет в Нем никакой тьмы» (1 Ин. 1:5). Нам нужно научиться соотносить способность видеть Господа и видеть свет, исходящий от Его славы. Видите ли вы свет? А солнца? Безусловно, каждый зрячий человек не один раз любовался солнечным светом, но рассмотрели ли вы само солнце? Можем ли мы без боли фокусировать на нем свой взгляд? Нет. Еще один парадокс: мы вроде бы видим солнце, но при этом не можем на него смотреть. Нечто подобное может быть применимо и к Богу.

О том, что нельзя смотреть на то, как мастер сваривает железо, каждый знает с детства. Многие люди полагают, что в первую очередь близкий контакт со сваркой может вызвать ожоги лица. На самом деле желание посмотреть на сварку без маски приведет не столько к ожогу кожи (для этого нужно находиться близко достаточно долгое время), сколько к повреждению глаз. Дело в том, что свечение электрической дуги происходит не только в видимом диапазоне, но также сильнейшее излучение исходит в инфракрасном и ультрафиолетовом диапазонах. Эти виды излучения, не воспринимаемые глазом, сильно повреждают сетчатку, роговицу и хрусталик. Поэтому сварщики всегда работают в специальных масках.

Для того чтобы увидеть Бога, не подвергая при этом свою жизнь опасности, грешному человеку также требуется специальная защита. Таковой является не что иное, как праведность Иисуса Христа, Который пришел в наш мир, чтобы стать посредником между Богом, Солнцем праведности, и грешником. Иначе мы не сможем узреть Господа.

В Ин. 4:24 сказано, что Бог есть дух. Как можно увидеть дух? Чтобы дать возможность человечеству увидеть Себя, Бог воплотился в Своем Сыне Иисусе Христе: «И Слово стало плотью и обитало с нами, полное благодати и истины; и мы видели славу Его, славу как Единородного от Отца» (Ин. 1:14). Теперь к этой плоти можно было прикоснуться. Христос явил Отца в значении характера. Иисус говорил ученикам после Своего воскресения: «Посмотрите на руки Мои и на ноги Мои; это – Я Сам; осяжите Меня и рассмотрите; ибо дух плоти и костей не имеет, как видите у Меня» (Лк. 24:39). Вместо того, чтобы дистанцироваться от грешника, Господь приходит к нам, дабы перенести с нами все испытания. Таким образом Бога, Которого не видно, можно все же увидеть в свете жизни Иисуса Христа.

КТО ЖЕ ТАКИЕ НЕВИДЯЩИЕ ВЕРУЮЩИЕ?

Это мы с вами. Иисус сказал: «Блаженны не видевшие и уверовавшие» (Ин. 20:29). В этом заключается рецепт счастья. Иногда нам хотелось бы видеть конец от начала, но Господь говорит, что блаженство не в этом, а в умении доверять Богу независимо от жизненных обстоятельств. Спасенные будут иметь в распоряжении вечность, чтобы насладиться созерцанием Бога. Иов говорит: «И я во плоти моей узрю Бога. Я узрю Его сам; мои глаза, не глаза другого, увидят Его» (Иов 19:26, 27).

Апостолы, движимые верой в Иисуса, совершали великую миссию. Сегодня мы принимаем ее как эстафету. Например, в апокрифах и преданиях первоапостольской Церкви мы читаем, что с миссионерской целью апостол Фома достиг Индии и даже какое-то время благовествовал в Китае. Возможно, он

не понимал многих вещей, но самое главное – он уверовал.

В книге Второзаконие Господь хочет подчеркнуть то, что Он является Богом, Который желает приблизиться к Своему народу: «Ибо есть ли какой великий народ, к которому боги его были бы столь близки, как близок к нам Господь, Бог наш, когда ни призовем Его?» (Втор. 4:7). Каким образом Бог явил Своему народу эту близость? Ответ мы находим в книге Исход: «Господь, Бог человеколюбивый и милосердый, долготерпеливый и многомилостивый и истинный, сохраняющий милость в тысячи родов, прощающий вину и преступление и грех» (Исх. 34:6, 7). Все ли это мы можем увидеть глазами? Нет, но это открытие Его характера, которое можно почувствовать сердцем.

МЫ ЖИВЕМ В «ПРЯМОМ ЭФИРЕ» НЕБА

Новичок в стрельбе из лука встал перед целью, приготовив две стрелы. Наблюдавший за ним наставник, покачав головой, сказал: «Никогда не бери двух стрел, поскольку, надеясь на вторую стрелу, ты беспечнее отнесешься к первой. Всякий раз считай, что другой возможности нет и быть не может. Надо непременно попасть в цель единственной стрелой». Нет иного пути ко спасению, как только через Господа Иисуса. В рамках христианства нельзя искать для себя какие-то обходные пути. Праведность Иисуса – единственная стрела, которая попадает точно в цель, и мы должны ухватиться за этот шанс.

Когда мы видим на экранах значок Live, то понимаем, что событие происходит в прямом эфире, который не прие́млет монтажа в любом его виде. Мы с вами также живем в «прямом эфире» Неба. Жизнь нельзя переделать, смонтировать, переснять. Именно поэтому Священное Писание советует нам дорожить временем. Небеса наблюдают за нами. Зная, что Бог милостивый и прощающий, иногда хочется дать себе слабину. Помните, что Бог видит все, читая скрытые мотивы наших сердец.

В Своем Слове Господь говорит о созерцании. Как и на что нужно смотреть? В Евангелии от Луки написано: «И сказал им притчу: посмотрите на смоковницу и на все деревья: когда они уже распускаются, то, видя это, знаете сами, что уже близко лето. Так, и когда вы увидите то сбывающимся, знайте, что близко Царствие Божие» (Лк. 21:29–31). Когда мы живем «онлайн», в прямом эфире, мы не знаем, что произойдет через минуту, через день, но прямо сейчас, в происходящих событиях, мы можем видеть приближение дня Господня. Старайтесь замечать благословения, видеть в окружающем нас мире события, свидетельствующие о том, что Господь рядом.

«Да будет известно всем вам и всему народу Израильскому, что... Он [Иисус] есть камень, пренебреженный вами, зиждущими, но сделавшийся главою угла, и нет ни в ком ином спасения; ибо нет другого имени под небом, данного человека, которым надлежало бы нам спастись» (Деян. 4:10–12). Бога не видел никто и никогда, однако люди видели этот Камень, Который сочли недостойным для созидания чего-то великого. Строители отвергли Его, но Камень становится главою угла и только в Нем спасение.

Как долго мы с вами ожидаем возвращения Спасителя? Как долго Бог ждет каждого из нас, чтобы спасти? «Итак не оставляйте упования вашего, которому предстоит великое воздаяние. Терпение нужно вам, чтобы, исполнив волю Божию, получить обещанное; ибо еще немного, очень немного, и Грядущий придет и не умедлит» (Евр. 10:35–37).

СПЕШИТЕ СДЕЛАТЬ ПРАВИЛЬНЫЙ ВЫБОР

Человек, сотворенный для вечности, всем своим естеством не приемлет смерть. Однако даже самая длинная жизнь, прожитая в отрыве от Бога, пролетает, как один день. В произведении Николая Островского «Как закалялась сталь» содержится замечательный совет. Независимо от продолжительности жизни каждому из нас следует помнить, что «самое

дорогое у человека – это жизнь. Она дается ему один раз, и прожить ее надо так, чтобы не было мучительно больно за бесцельно прожитые годы, чтобы не жег позор за подленькое и мелочное прошлое и чтобы, умирая, мог сказать: вся жизнь, все силы были отданы самому прекрасному в мире – борьбе за освобождение человечества. И надо спешить жить».

Даже Адаму и Мафусалу нужно было торопиться жить, жить достойно, поскольку все мы призваны к свободе. Тогда, в коммунистическое время, эта цитата воспринималась по-другому. Но мы с вами, понимая это в контексте Библии, также боремся за освобождение от греха. Если нам кажется, что Господь медлит, то Дух Святой апостола Петра напоминает: «Не медлит Господь исполнением обетования, как некоторые почитают то медлением; но долготерпит нас, не желая, чтобы кто погиб, но чтобы все пришли к покаянию» (2 Пет. 3:9). Вот уже шесть тысяч лет Бог долготерпит человечество. Апостол Павел, обращаясь к нам, людям, которые не всегда понимают те или иные жизненные обстоятельства, пишет: «Тот, Который Сына Своего не пощадил, но предал Его за всех нас, как с Ним не дарует нам и всего?» (Рим. 8:32). Присутствует ли в вашей жизни Иисус? Если да, то вы получите все. Господь доказал, что может отдать Свою жизнь за нас.

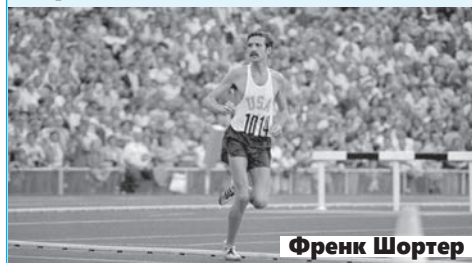
Если вы сегодня по каким-то причинам отдались или отошли от Бога, сделайте шаг навстречу Ему, шаг навстречу Божественному свету. Взирайте на этот свет, стремитесь к духовному. Спешите жить – не значит суетиться без дела. Спешите жить – значит успеть сделать самое важное и правильный выбор. Сегодня, когда жизнь кажется особенно хрупкой и быстротечной, каждый день крайне важен для духовного возрождения.

Да благословит нас Господь оставаться верующими в Него, хотя мы и не видели физическими глазами Бога. Такие угодят Богу и прославят Его имя.

Павел Жуков

ІДИ ЗА БОГОМ, незважаючи на непривітний прийом

Френк Шортер

Коли американський марафонець Френк Шортер прибув до Мюнхена, Німеччина, він повернувся в місто, у якому народився. На Олімпійських іграх 1972 року він змагався зі своїми співвітчизниками. Щойно Френк переступив лінію старту, щоб пробігти 42-кілометровий марафон, усі думки, окрім бажання перемогти в забігу, покинули його. Перші 15 кілометрів він біг у помірному темпі, а потім додав швидкості. Поступово Шортер виривався вперед, залишивши позаду всіх інших спортсменів. Із цього моменту ніхто вже не намагався обігнати його.

Коли Френк підбіг до лінії фінішу, він очікував, що його зустрінуть радісними вигуками й аплодисментами. Однак він побачив, як глядачі осудливо свистіли й невдоволено кричали. Спонтанічний, він дивувався, що ж зробив не так. Проте продовжував бігти, незважаючи на непривітний прийом.

Френк не знав, що за декілька хвилин до його появи один із глядачів зістрибнув з трибуни і пробіг повне коло навколо поля, перш ніж охоронці зупинили його і вивели зі стадіону. Крики осуду було адресовано тому самому глядачеві, а не Френку. Спортсмен завершив забіг і здобув для Сполучених Штатів золоту медаль.

Упевненість Шортера в тому, що вболівальники освистують саме його, була природна. Поблизу нікого іншого не було, принаймні він так думав. Однак, незважаючи на свист уболівальників, Френк не здався. Адже справжній переможець не здається.

Якщо сьогодні з вашої віри в Бога, з ваших християнських принципів хтось насміхається, нешанобливо висловлюється, навіть, можливо, знущується з вас морально, не засмучуйтеся, не сходьте з Божого марафону. Нехай вас це не бентежить. Ідіть до своєї небесної мети. Існує велика спокуса здатися, зійти з дистанції. Проте не дозволяйте собі відволікатися на думки інших людей. Ігноруйте свист і насмішки натовпу, навіть якщо вони адресовані особисто вам. Дотримуйтеся поради свого Небесного Тренера і завойуйте золото!

Победив гордість,
человек становится
ПРИЯТНЫМ.

Поборов гнев, он становится
ВЕСЕЛЫМ.

Поборов страсть, он становится
ПРЕУСПЕВАЮЩИМ.

Поборов алчность, он становится
СЧАСТЛИВЫМ.

КАКИМ ОБРАЗОМ И ПОЧЕМУ

БОГ НАКАЗЫВАЕТ ДЕТЕЙ ЗА ВИНУ ИХ ОТЦОВ

ДО ТРЕТЬЕГО И ЧЕТВЕРТОГО РОДА?

Некоторые поступки Бога могут показаться нам жестокими и несправедливыми. Например, в Исх. 20:5 Господь Сам говорит о Себе: *«Я Господь, Бог твой, Бог ревнитель, наказывающий детей за вину отцов до третьего и четвертого рода, ненавидящих Меня»*. Многим людям сама идея наказания детей за вину отцов может показаться чудовищной. В чем вина детей, если их родители совершили какие-либо неправильные поступки?

В данном случае еврейское слово, переведенное как «наказывающий», можно также перевести как «посещающий». Когда Господь посещает людей, Он делает это с целью произвести суд. Вердикт же может быть как оправдательным, так и обвинительным. В Ветхом Завете мы часто можем встретить фразу: *«Приготовься ко дню посещения»*. Однако, для того чтобы разобраться в концепции о наказании детей за вину отцов, нам необходимо обратиться к еще одному тексту Священного Писания: *«И было ко мне слово Господне: зачем вы употребляете в земле Израилевой эту пословицу, говоря: "отцы ели кислый виноград, а у детей на зубах оскомина"? Живу Я! говорит Господь Бог, – не будут вперед говорить пословицу эту в Израиле»* (Иез. 18:1–3).

Следует рассказать немного об общем контексте книги пророка Иезекииля. Иезекииль – пророк, находившийся в вавилонском плену. Туда он попал вместе с царем Иехонией в 598 году до Р. Х. Господь наказал поколение родителей Иезекииля за совершенные грехи. Этот молодой человек, Иезекииль, находясь в Вавилоне, услышал от сверстников следующее: «Наши родители совершили грех, а наказание за это несем мы, второе поколение израильтян». Именно поэтому в разговоре они употребляли пословицу: *«Отцы ели кислый виноград, а у детей на зубах оскомина»* (Иез. 18:2). В ответ на это Господь, обращаясь к пророку, говорит, что эта пословица в корне не верна. Далее Он объясняет почему: *«Если кто праведен и творит суд и правду, на горах жертвенного не ест и к идолам дома Израилева не обращает глаз своих, жены ближнего своего не оскверняет и к своей жене во время очищения нечистот ее не приближается, никого не притесняет, должнику возвращает залог его, хищения не производит, хлеб свой дает голодному и нагого покрыва-*

ет одеждою, в рост не отдает и лихвы не берет, от неправды удерживает руку свою, суд человеку с человеком производит правильный, поступает по заповедям Моим и соблюдает постановления Мои искренно: то он – праведник, он непременно будет жив, говорит Господь Бог» (Иез. 18:5–9). Затем пророк продолжает: *«Но если у него родился сын разбойник, проливающий кровь, и делает что-нибудь из всего того, чего он сам не делал совсем, и на горах ест жертвенное, и жену ближнего своего оскверняет, бедного и нищего притесняет, насильно отнимает, залога не возвращает и к идолам обращает глаза свои, делает мерзость, в рост дает и берет лихву, то будет ли он жив? Нет, он не будет жив. Кто делает все такие мерзости, тот непременно умрет, кровь его будет на нем»* (Иез. 18:10–13).

Потом Иезекииль предлагает еще один вариант: *«Но если у кого родился сын, который, видя все грехи отца своего, какие он делает, видит и не делает подобного им: на горах жертвенного не ест, к идолам дома Израилева не обращает глаз своих, жены ближнего своего не оскверняет и человека не притесняет, залога не берет и насильно не отнимает, хлеб свой дает голодному и нагого покрывает одеждою, от обиды бедному удерживает руку свою, роста и лихвы не берет, исполняет Мои повеления и поступает по заповедям Моим, – то сей не умрет за беззаконие отца своего; он будет жив. А отец его, так как он жестоко притеснял, грабил брата и недоброе делал среди народа своего, вот – он умрет за свое беззаконие. Вы говорите: "почему же сын не несет вины отца своего?" Потому что сын поступает законно и праведно, все уставы Мои соблюдает и исполняет их; он будет жив»* (Иез. 18:14–19). Иными словами, пророк говорит: «Каждый понесет наказание за себя».

В Исх. 20:5 содержится одно удивительное замечание. Господь говорит:

«Не поклоняйся им и не служи им, ибо Я Господь, Бог твой, Бог ревнитель, наказывающий детей за вину отцов до третьего и четвертого рода, ненавидящих Меня». Господь наказывает лишь тех, кто ненавидит Его, и это вполне сочетается с тем, что говорит пророк Иезекииль. **Если отец ненавидит Бога и делает зло, а его сын поступает так же, в таком случае вина отца может переходить на сына. Но это наказание уже вина не отцов, а детей, идущих по стопам родителей, то есть личный греховный выбор. Но если сын любит Бога и поступает правильно, вина отца на него не распространяется.** Интересно, что,

обращаясь к фарисеям, Иисус сказал нечто подобное: *«Да придет на вас вся кровь праведная, пролитая на земле, от крови Авеля праведного до крови Захарии, сына Варахиина, которого вы убили между храмом и жертвенником»* (Мф. 23:35). Христос подчеркивает, что, восставая против Бога, фарисеи повторяют грехи своих отцов и поэтому понесут точно такое же наказание.

Рассмотрим на конкретном примере, как работает данная заповедь. В Северном Израильском царстве некогда правил человек по имени Амврий. Он известен тем, что основал город Самарию, ставший столицей его государства. Об Амврии сказано: *«И делал Амврий неугодное пред очами Господа, и поступал хуже всех, бывших пред ним. Он во всем ходил путем Иеровоама, сына Наватова, и во грехах его, которыми тот ввел в грех Израильтян, чтобы прогневать Господа, Бога Израилева, идолами своими»* (3 Цар. 16:25, 26).

Амврий поступал хуже всех своих предшественников. Он умирает, и на престол Израильского царства восходит его сын Ахав. Об Ахаве сказано следующее: *«И делал Ахав, сын Амврия, неугодное пред очами Господа более всех, бывших прежде него»* (3 Цар. 16:30). Амврий поступал плохо, а Ахав еще

хуже. Именно Ахав ввел в Израиле культ поклонения Ваалу, дабы отвратить народ от служения истинному Богу. Мы видим, как Господь поступает с Ахавом и израильтянами.

Господь посылает в Израильское царство пророка Илию с вестью: «И сказал Илия Фесвистянин, из жителей Галаадских, Ахаву: жив Господь, Бог Израилев, пред Которым я стою! в сии годы не будет ни росы, ни дождя, разве только по моему слову» (3 Цар. 17:1). Как в данной ситуации ведет себя Ахав? Вместо того чтобы раскаяться, он ищет Илию, желая его наказать, поскольку считает пророка источником бед, постигших его страну. Глава 18 повествует о встрече Ахава с Илией. Пророк предлагает царю интересный эксперимент. Он говорит, дабы тот созвал всех пророков Ваала, чтобы определить, кто является настоящим Богом в Израиле. «И послал Ахав ко всем сынам Израилевым, и собрал всех пророков на гору Кармил. И подошел Илия ко всему народу и сказал: долго ли вам хромать на оба колена? если Господь есть Бог, то последуйте Ему; а если Ваал, то ему последуйте. И не отвечал народ ему ни слова. И сказал Илия народу: я один остался пророк Господень, а пророков Вааловых четыреста пятьдесят человек. Пусть дадут нам двух тельцов, и пусть они выберут себе одного тельца, и рассекут его, и положат на дрова, но огня пусть не подкладывают; а я приготовлю другого тельца и положу на дрова, а огня не подложу. И призовите вы имя бога вашего, а я призову имя Господа, Бога моего. Тот Бог, Который даст ответ посредством огня, есть Бог» (3 Цар. 18:20-24).

Пророки Ваала призывали своего бога весь день, но так ничего и не произошло. К вечеру Илия возложил на жертвенник жертву, помолился, после чего с неба от Бога ниспал огонь, поглотивший и жертву, и жертвенник, и воду в ровах, налитую до краев. Тогда все люди поняли, что именно Господь является истинным Богом. Илия приказывает им убить всех пророков Ваала, после чего молится, и вследствие происходит перезаключение завета между Богом и Его народом. По сути, Господь дает Ахаву еще одну возможность показать себя верным Господу. Далее читаем, что Бог благоволил к Ахаву, несмотря на все его прежние грехи. Сирийский царь выступает войной против Ахава, но Бог помогает ему дважды победить.

Глава 21 рассказывает еще об одном интересном случае. Ахав желал получить во владение виноградник, принадлежавший человеку по имени Навуфей. Однако тот не захотел отдать царю свой наследственный удел. Ахава это сильно расстроило, но его жена Иезавель придумала способ, как завладеть возжеланным виноградником. Она ложно обвинила Навуфея в богохульстве, в результате чего тот был побит камнями, а Ахав завладел его виноградником. Когда царь отправился осмотреть свое новое имущество, его снова встречает Илия. Пророк обращается к Ахаву с вестью: «Так говорит Господь: ты убил, и еще вступаешь в наследство?.. На том месте, где псы лизали кровь Навуфея, псы будут лизать и твою кровь» (3 Цар. 21:19). После этого Илия произносит: «Так говорит Господь: вот, Я наведу на тебя беды, и вымету за тобою, и истреблю у Ахава мочащегося к стене и заключенного и оставшегося в Израиле. И поступлю с домом твоим так, как поступил Я с домом Иеровоама, сына Наватова, и с домом Ваасы, сына Ахиана, за оскорбление, которым ты раздражил Меня и ввел Израиль в грех» (3 Цар. 21:21, 22). Династия Ахава будет положен конец, и никого больше не останется из его дома.

Интерес вызывает реакция Ахава: «Выслушав все слова сии, Ахав разорвал одежды свои, и возложил на тело свое вретище, и постился, и спал во вретище, и ходил печально» (3 Цар. 21:27). Видя искреннее смирение Ахава, Господь принимает решение отложить наказание. **Наказание свершилось во дни жизни детей Ахава. Они не чтити Бога, поклонялись идолам и ходили путями своего отца. Поэтому приговор, вынесенный Богом Ахаву, осуществился в их жизни. Но если бы они полюбили Бога, став послушными Ему, Господь вновь отложил бы наказание до третьего и четвертого родов.**

Часто люди упускают из виду вторую часть второй заповеди, которая говорит о том, что Господь на самом деле желает оказать милость до тысячи родов тем, кто любит Его. Помните: **если в Божьих глазах вы поступаете правильно, то ваш сын, внук и даже правнук испытают на себе Господне благословение.**

Феликс
Понятовский

КОЛІР КРОВІ

У дитинстві мені подобалися поїздки на виноградники. Дідусь вважав за краще сам збирати виноград для сім'ї, а мені було цікаво спостерігати за жінками, які ногами чавили ягоди у великих дерев'яних чанах, і їхні ноги ставали червоними від соку. Тоді в багатьох місцях саме так вичавлювали виноградний сік. Зараз це роблять рідше, радше щоб підтримати традицію.

Протаномалія – це нездатність розрізняти червоний колір. Деякі люди не розрізняють відтінків червоного, а інші зовсім не розрізняють цей колір. Це досить небезпечно, тому що багато попереджувальних знаків роблять саме червоного кольору. Те саме відбувається в природі, коли тварини й рослини забарвлені в цей колір, ніби попереджають, що вони отруйні або огидні на смак. Так само небезпечно не побачити червоний сигнал світлофора.

Проте більш небезпечно не розрізнити червоний колір жертви Христа, тому що Він пролив за нас Свою кров. Ти можеш жити своїм життям, виконувати роботу і лягати спати, не помічаючи жертви Христа. Тоді твоє земне життя опиняється в небезпеці, не кажучи вже про вічне життя.

Ісус помер за тебе, тому що безмірно тебе любить. Не заплющуй очі, не роби вигляд, що нічого не бачиш і не знаєш про це. Не відводь погляд, дивися на Ісуса. Вічна любов, милість і жертва Христа супроводжують тебе завжди, і вони червоного кольору, кольору крові. «Чого то червона одежа Твоя, а шати Твої як у того, хто топче в чавилі?» (Ісаї 63:2).

«Є таке велике мистецтво –
УМІННЯ МИРИТИСЯ.

Є мистецтво вище цього –
ЗДАТНІСТЬ НЕ СВАРИТИСЯ. »

ЦІННІШЕ ЗА БУДЬ-ЯКІ ГРОШІ

Час від часу я проводжу мотивувальні семінари. Одного разу мені подарували велику картину. Подарувала дівчина Світлана, яка сказала, що в складну мить її життя я допомогла впоратися з бідом. Ця картина – її втілена подяка. Я сама ледь не розплакалася, це було так зворушливо.

Потім я летіла додому літаком. Переживала за картину, яку не дозволили взяти в салон і змусили примотати до валізи пакувальним целофаном. Розмір картини перевищував розмір валізи, тому я боялася, що картину зламають, додавши іншим багажем, і напаяла, щоб до моєї валізи приклеїли наклею «Крихке».

Прилетівши додому о першій ночі, я стояла біля стрічки видачі багажу і чекала свій. Люди розбирали свої валізи, а моя все не виїжджала. Спостерігаючи п'ять хвилин за порожньою гусеничною стрічкою, зрозуміла, що мій багаж

втрачено, і пішла писати акт про неприбуття багажу в спеціальну службу. Співробітники аеропорту ставили мені безліч запитань, жартуючи при цьому. Проте мені було не смішно.

Перша година ночі, я втомлена, ще й із чоловіком посварилася. Він хотів мене зустріти в аеропорту, але для цього потрібно було залишити вдома двох сплячих дітей. Я була проти. А раптом вони прокинуться? Особливо молодша, вона ж не чує. Може злякатися... Мені спокійніше було б дістатися додому на таксі. А чоловік був упевнений, що діти сплять міцно, і він вважав за краще їхати через усе місто в аеропорт, щоб зустріти мене з відрядження. Ми по-різному трактуємо турботу, тому й посварилися.

В акті про загублений багаж потрібно було вказати дані паспорта, описати його й оцінити вартість. Я просила допомогти мені знайти червону валізу, до якої примотана велика картина.

– Дорога картина? – стурбовано запитав співробітник аеропорту.

– Безцінна, – чесно відповіла я і розплакалася.

Я вже люблю цю картину і не хочу її втрачати. Мої сльози співробітник трактував інакше.

– Скільки? Мільйон? – запитав він з жахом. – Це раритет якийсь, антикваріат?

Я заперечливо похитала головою. Я не знаю, як оцінити в грошовому еквіваленті цю цінність – утілену подяку іншої людини, по краєчку долі якої мені вдалося вчасно пройти. Тут неможливо думати про гроші...

І раптом інший співробітник аеропорту приніс мою валізу. Її виявляється, як «Крихке» вивантажили разом з колясками. Їх розібрали, а вона залишилася одна, і її хтось поставив за ескалатор. Усе закінчилося добре. Я викликала таксі та приїхала додому разом із валізою і картиною. Удома, відвернувшись до стіни, не спав чоловік. Я знала, що він не спить.

– Ображаєшся? – запитала я.

– Ні, – відповів він, і стало зрозуміло, що ображається.

– Не ображайся, адже ми заощадили стільки грошей...

– Справа не в економії і не в грошах. Справа в можливості побути разом, а це цінніше за гроші.

Я зітхнула, обійняла чоловіка. Звичайно, він має рацію. Я хвилювалася за картину від малознайомої людини, бо вона була безцінна через людське тепло. Нічне таксі з аеропорту коштує недешево. Проте зустріч і турбота коханої людини безцінні. **Свою помилку я зрозуміла, тепер розставлятиму у своїй сім'ї правильні пріоритети...**

Ольга Савельєва

ГОЛОВНЕ – забезпечити дихання

У житті бувають періоди, коли ми оточені перешкодами, наче опинилися в пастці. Темно і немає виходу, усі зусилля марні. І ресурсів немає, щоб вибратися, сили закінчуються. Найнебезпечніше – це опустити руки та впасти у відчай. Сподіватися потрібно, але не варто припиняти докладати зусиль. Двері зачинені зовні, марно стукати в них. Начебто нічого не вдієш, але дещо все-таки зробити можна. Проколупати дірочки – ось що можна зробити, якщо потрапили в пастку. Тоді буде чим дихати. Адже дихання – найважливіша потреба. Необхідно зробити віддушину для надходження повітря. Краще декілька отворів проколупати.

• **Спілкування з Богом** – це найважливіший «отвір», через який надходить життєдайне повітря. Він перший, Хто посилає нам повітря. Тримайтеся за Бога, і Він дасть вам надію, мир в душі, допоможе знайти вихід із складної ситуації. Читайте Біблію. Обітніці, записані в ній, підтримуватимуть вас. Згодом ви побачите Боже втручання та провидіння в обставинах, у яких ви опинилися.

• **Спілкування з добрими людьми** – це «отвір», через який також надходить повітря. Таких людей посилає до вас Бог. Спілкуйтеся обов'язково! Самотність убиває.

• **Цілі та плани на майбутнє** – «віддушину». Рано чи пізно ви виберетеся з вашої пастки і життя продовжиться. Можна мріяти про майбутнє, будувати плани, адже це додасть сил.

• **Близькі люди та взаємна турбота** – теж «віддушину». Коли ми піклуємося про когось, наш погляд стає світлішим, наші сили, ресурси для порятунку повертаються. Ми розуміємо, що потрібні комусь.

• **Маленькі задоволення** – також «отвори» для дихання. Те, що вас хоч трохи радує, дає бажання жити. Бережіть свої крихітні позитивні емоції та все, що їх дає. Прогулянка парком або смачний чай, намальована вами картина або читання гарної книги, гра з домашньою тваринкою або приготована страва за новим рецептом – це рятівні «віддушину», «отвори» для повітря.

Чимало таких «віддушин» можна створити, щоб не задихнутися і не загинути в складних ситуаціях. Треба терпляче їх створювати, потім ви з Божою допомогою неодмінно виберетеся. Прогризете і вихід, якщо дірочки зуміли зробити. Головне – забезпечити дихання, надходження повітря, а вже потім шукати вихід або створювати його. Можна врятуватися, якщо є чим дихати...

Поруч з випробуванням завжди Є ВИХІД

Звершуючи служіння пастора в адвентистському навчальному закладі, я вирішив продовжити свою вищу освіту. Разом із дружиною і новонародженою донькою ми переїхали до іншого міста, де був університет, який я обрав.

Ми мешкали в маленькій квартирі. Усе було гаразд, доки не прийшов час іспитів. Удома я навчався не міг, оскільки мені були потрібні тиша та спокій, а з немовлям це було неможливо. Поруч із нашим будинком розташовувалося кладовище. Одного разу в мене з'явилася ідея, що можна готуватися до іспитів там. Тому на п'ять років я перетворився на постійного відвідувача кладовища. Неодноразово сторож кладовища, побачивши мене з книгами в руках, запитував з усмішкою: «Знову іспити?». Навіть коли вже не було іспитів, я відвідував це місце, аби поруч із мовчазними могилами подумати про цінність життя.

Хтось одного разу сказав, що тільки в мертвих не буває проблем. Якщо в тебе немає проблем, то ти перебуваєш у серйозній духовній небезпеці: ти перестав рости і не помічаєш цього. Якщо ти радієш, що в тебе немає проблем, то біжи звідти, де ти зараз, якомога швидше вертайся додому, іди до своєї кімнати і зачинися в ній. Стань на коліна і молися: «Що відбувається, Господи? Ти вже не довіряєш мені? Досліді моє серце, чи не відійшов я від Тебе!».

Залишивши іронію, що неможливо постійно жити в труднощах і випробуваннях, радіти й дякувати Богові за це і що це не нормально, необхідно зрозуміти: **проблеми – важлива складова духовного розвитку. Люди, у яких немає проблем, або на кладовищі, або настільки відійшли від Бога, що диявол перестав за них боротися.**

Проблеми допомагають нам зосередитися на важливому, підтримують наші духовні сили і м'язи в тонусі, наближають нас до Бога. Ми у важкі моменти постійно тримаємося за Божу руку, ревно молимося, переживаємо досвіди. Дехто вважає, що Бог повинен звільнити нас від проблем, на які ми Йому скаржимося, тоді як насправді ми маємо вірити, що Бог шліфує нас, допомагає розв'язувати проблеми і навчатися. Адже глибокі духовні досвіди не народжуються в комфортних умовах. Бог нас очищає, показує, що ми собою насправді являємо, як поводимося в критичних ситуаціях.

Багатьом відома фраза: **«Не розповідай Богу про те, які великі в тебе проблеми. Розкажи проблемам, наскільки великий твій Бог».** Господь обіцяє, що ти ніколи не опинишся в ситуації, яка перевищує твої сили, яку з Христом не зможеш подолати. Бог на нашому боці, якщо ми з Ним, чого ще ми можемо бажати? Нехай Господь дасть тобі впевненість у тому, що з Ним ти можеш бути спокійний навіть у найважчій ситуації.

«Вам випало лише людське випробування. Та вірний Бог не допустить, щоб ви випробовувалися понад міру, але при випробуванні дасть і вихід, аби ви могли його витримати» (1 Кор. 10:13).

Что без Тебя я?

Что без Тебя я? Ночь, пустыня,
Колючки, камни, слезы, лед.
Зажгу очаг, а он остынет,
Сажу цветы – полынь растет.

Что без Тебя я? Пыль и пепел,
И черепки разбитых чаш.
Мой мир – не мир, мой свет не светел,
И счастье без Тебя – мираж.

Я без Тебя ребенок малый,
Не знающий, куда идти,
Когда он вдруг теряет маму
Среди чужой людской толпы.

Мой дом наполни тихим светом,
Мои осколки склей в сосуд.
Я так замерзла, дай мне лето,
Где теплый дождь, цветы цветут.

С Тобой я плод взращу чудесный,
С Тобой не страшно на войну.
Остался шаг к Стране Небесной,
Но без Тебя я не дойду.

О, снизойди! Я настезь двери
Открыла, жду Тебя, Иисус!
Ты Тот Господь, в Кого я верю.
Ты Тот один, Кому молюсь.

Светлана Малова

СІЙТЕ розумне, добре, вічне

Вольфганг Гете, німецький поет, мав одну цікаву звичку: йдучи на прогулянку, він наповнював свої кишені насінням різних кольорів і, подорожуючи полями й лісами, піднімаючись на гори і спускаючись в долини, постійно сів це насіння. І всюди, де він проходив, виростали прекрасні квіти. Згодом неможливо було, звичайно, відізнати-

ти, які квіти посія Гете, а які вирости самі, але краси в тій місцевості стало більше. *«Що лише людина посіє, те й пожне. Адже хто сіє для свого тіла, – пожне від тіла тління; а хто сіє для Духа, – пожне від Духа вічне життя» (Гал. 6:7–8).*

Що сіємо ми? Те, що робить світ кращим, чи те, що його спотворює? Сіємо ми квіти любові, миру і доброти Христові чи ворожнечі і ненависті? Сійте розумне, добре, вічне. Сійте!

Бути для когось БЛАГОСЛОВЕННЯМ

Протягом останніх років я постійно молюся, аби бути знаряддям у Божих руках, благословенням для ближніх, корисним для інших, а не прожити своє життя егоїстично. Три з половиною роки тому ми купили старий моторний човен, що вимагав ремонту. Довгий час у мене не доходили до нього руки. Чесно кажучи, я сумнівався, чи вдасться взагалі його завести.

Урешті й його полагодив, і ми із сім'єю вирушили на озеро покататися. Ми вдосталь накатилися на човні та встигли ще й покупатися. Вирішили кататися ми пізно, коли всі човни вже поверталися до причалу. Оскільки сонце вже заходило за обрій, я поспішав причалити, щоб встигнути витягнути човен на берег.

Ми набрали пристойну швидкість, але раптом боковим зором я побачив, як зліва від мене хтось із води махає рукою. Розвернувшись, ми попливли до того місця. Там ми побачили наступну картину: з води стирчав «ніс» водного мотоцикла, за який відчайдушно чіплялися чоловік і хлопчик.

Унаслідок тривалого перебування у воді вони були настільки знесилені й переохолоджені, що нам ледве вдалося їх витягти. Загорнувши незнайомців у ковдри, ми помітили, що чоловік схилив голову в молитві. Отже, ми стали знаряддям у Божих руках. Оскільки година була пізня і на озері майже нікого не було, навіть рятувальників, імовірність того, що постраждалим надали б допомогу до настання ранку, була зовсім невелика. Підчепивши на буксир їхнього гідроцикла, ми не без зусиль дісталися до берега.

Мене переповнювала радість від того, що ми опинилися в потрібному місці у потрібний час і змогли допомогти тим, хто був у біді. Слава Богу, що Він мене використав і я не даремно прожив той день.

**Володимир
Уласевич**

Володимир з сім'єю

Сама себе я захистити НЕ МОЖУ

Одного разу зі мною в купе їхали троє чоловіків. Двоє з них занесли коробки з книгами. Тоді я сиділа з Біблією в руках. Третій чоловік, увійшовши, з подивом сказав: «Уперше бачу людину, яка в поїзді читає Біблію. Я теж її читаю». Він представився Олегом, підсів до мене і почав ставити мені запитання. Я йому пояснювала, а він уважно слухав. До нашої розмови ми спробували залучити і сусідів. Ми запитали одного з них, чи читає він Біблію, чи знає Бога. На що він відповів: «Я – енергетичний вампір».

Тоді Олег сказав, що він може читати думки людей. Олег і той чоловік почали демонструвати свої здібності: вони піднімали руки й на відстані посиляли один одного енергією. При цьому вони запитували один одного, який іде потік: гарячий чи холодний? Чоловік сказав Олегу: «Якщо я не бажаю заподіяти шкоду людині, не дивлюся їй у вічі». Я збентежено подумала: «Гарна компанія тут зібралася». Одразу звернулася до Бога: «Господи, я сама себе захистити не можу. Будь ласка, постав Свою охорону». Після цього Олег запитав: «Хочеш, я про тебе все розповім? Тільки дай мені свою руку». Я розуміла, що цього робити не треба, і не хотіла, але він миттєво взяв мою руку.

Я встигла ще раз помолитися про Божий захист. Олег поклав свою руку на мою і запитав: «Відчуваєш поколювання?». Я відповіла: «Так». Тоді він поставив наступне запитання: «Поколювання пішло вище? Дійшло до ліктя?». Я сказала, що дійшло, і при цьому продовжувала молитися: «Господи, захисти мене». Потім він подивився на мене і сказав: «А далі не йде. Над тобою стоїть такий особливий захист, що навіть наш сусід, енергетичний вампір, який дивиться тобі у вічі, не в змозі заподіяти тобі зло».

Настав момент, коли я могла засвідчити їм про Бога. Я сказала,

що своїми силами захистити себе не можу, але звернулася за допомогою до Спасителя. Після цього вони почали ділитися зі мною відомими їм прийомами захисту, про які написано в езотеричній літературі. Потім той чоловік ліг спати, а ми з Олегом продовжили спілкування. Я йому розповіла про Христа, про адвентистську церкву, до якої ходжу, і дала йому адресу.

Після цієї поїздки ми продовжували з ним спілкуватися, і згодом він прийшов до нас на богослужіння і став членом нашої церкви, уклавши заповіт із Богом. Ісус говорив: «Ідіть, і навчіть, і хрестить». **Якщо ми дослухаємося до Його порад і будемо молитися про це, то Бог пошлюватиме до нас людей, які виявлять бажання пізнати істину. Тоді Бог буде щодня додавати спасених до Церкви.**

**Галина
Івеніна**

Успела только поднять голову К НЕБУ

В детстве я с родителями жила на Дальнем Востоке. Там очень красиво. Нам, детям, было где гулять. Рядом с домом протекала большая полноводная река. Я любила туда ходить. Когда мне было шесть лет, я набрала полную горсть разных камешков и стала бросать их в воду. Они так интересно булькали. По реке в это время сплавлялся лес, и часть бревен пристала к берегу. Брошенные мной камешки иногда попадали на них, и это мне не нравилось. Чтобы камешки долетали до воды, я решила встать на бревна. Как только я на них шагнула, бревна расступились. В тяжелой теплой одежде я упала в воду и тут же пошла ко дну. Единственное, что я успела, – поднять голову к небу, думая, что больше никогда его не увижу. Но вдруг случилось чудо! Меня каким-то образом выбросило на берег, я даже не нахлебалась воды. Теперь уверена, что это Бог мне помог, так как на берегу никого, кроме меня, не было. Слава Ему!

Когда нет сил и возможности промолвить слово молитвы, поднимайте глаза к небу. Бог жив и слышит!

Галина
Ивенина

Стоило побывать В СЛОЖНЫХ СИТУАЦИЯХ

Однажды я решил работать водителем на «МАЗе». Это был серьезный шаг доверия Богу. Начал заниматься дальними перевозками и ощутил полную зависимость от Него и Его заботу обо мне. Стал учиться отличать настоящие ценности от мнимых. К тому времени подрос мой сын и мы начали ездить вместе. До этого у нас не было никакого взаимопонимания, и именно в этих поездках, в результате совместного преодоления трудностей дальней дороги, мы сблизились и привязались друг к другу. Это было замечательно! Какие деньги могут сравниться с дружбой между отцом и сыном?! В дороге были частые поломки, и, возвратившись домой, мы не раз думали: а как вообще смогли доехать?

Однажды мы попали в очень серьезную аварию. Рассуждая логически, мы должны были неминуемо погибнуть. За рулем легкового автомобиля сидел

пьяный водитель. Его машина мчалась с большой скоростью и врезалась в наш грузовик. Передние колеса грузовика полностью наехали на легковой автомобиль, но водитель чудом остался жив. Не было жертв и среди других пассажиров.

Именно работа дальнбойщика позволила и мне, и сыну ощутить особую близость Бога. Стоило побывать в сложных ситуациях, чтобы увидеть Божьи чудеса и благословения и понять, что Он очень близок. Нужно только обратиться к Нему, Он этого ждет.

Однажды зимой мы приехали домой с замерзшей соляжкой, когда вода прошла по всей топливной системе. Водители знают, насколько это серьезная ситуация. Был еще случай, когда неминуемо должны были столкнуться со встречной машиной, но, резко затормозив, вылетели на обочину, удачно остановившись и избежав аварии. **Благодаря всем этим трудностям и опытам мы с моим сыном стали еще ближе к Христу. Слава Богу за Его вмешательство в нашу жизнь.** Недаром в Священном Писании сказано: «Господь – хранитель твой; Господь – сень твоя с правой руки твоей... Господь сохранит тебя от всякого зла; сохранит душу твою Господь» (Пс. 120:5, 7).

Олег
Левин

ДЕТСКАЯ МОЛИТВА

спасла наш дом

Однажды на наш поселок налетел ураган. Гремело так, что тряслась земля, грозно сверкали молнии. Зная с детства, что во время грозы нельзя стоять возле металлических конструкций и касаться металла, нельзя включать телевизор и другие электроприборы, нельзя прикасаться к водопроводным трубам и кранам, а также нужно отойти от печей, имеющих дымоходы, я все-таки готовила внукам еду.

Ко мне подошел четырехлетний внук Даниил и попросил меня помолиться. Мы склонили колени и помолились. Затем я продолжила свою работу. Через некоторое время внук, наблюдая за стихией из окна, снова попросил меня помолиться. Я сказала ему: «Ведь мы уже помолились», – но он настаивал. Мы по очереди произнесли молитвы, полагаясь на обетования из Библии: «*Не приключится тебе зло, и язва не приблизится к жилищу твоему. Ибо Ангелам Своим заповедает о тебе – охранять тебя на всех путях твоих*» (Пс. 90:10, 11).

Когда все стихло, мы вышли на улицу и ужаснулись. Жили мы в доме у леса. У соседей были снесены крыши, поломаны постройки, а в лесу на опушке ветер повалил все деревья. У нас, слава Богу, все было на месте.

С тех пор прошло много лет, Даниил повзрослел. Ему теперь 17, но в нашей семье часто вспоминают эту историю с чувством огромной благодарности Богу.

Тамара
Бондарь

Подарована Богом СІЛЬ

У моєму житті Бог зробив багато чудес. Щоб не загубити в пам'яті жоден із досвідів, я завела зошит, до якого записую чудеса, що трапляються зі мною та людьми, котрих знаю особисто.

Проте одне диво я не забуду ніколи, адже воно було першим і сталося невдовзі після мого хрещення. Того дня я повернулася з університету рано – в обідній час. Мама саме доварювала суп. Вона була дуже незадоволена моїм рішенням охреститися в адвентистській церкві, благала не «перехрещуватися» й навіть погрожувала вигнати з дому. До цього не дійшло, але про Бога мама від мене нічого не хотіла чути.

Найбільше я бажала, щоб мої рідні розділили зі мною радість пізнання Господа й були спасенні. Оскільки говорити про Бога я не могла, щоб не дратувати маму, вирішила, що моє життя буде найкращим свідченням. Я була завжди доброю, позитивною, дбайливою, виконувала все, що вона просила. Хотіла, щоб мама побачила, що після хрещення я стала тільки кращою й не потрапила до «якоїсь секти».

Мама дала мені суп і сказала: «Єдине, що я його майже не солила, бо сіль у нас закінчилася. Я сьогодні багато готувала, тому не вистачило... Тато прийде з роботи й принесе сіль, але зараз доведеться їсти такий суп». І винувато додала: «Я навіть скляну посудину із залишками солі вимила й додала цю воду до супу, щоб було солоніше».

Я заспокоїла, що все гаразд, і мама пішла до своєї кімнати. Я подякувала Богові за їжу, узяла ложку супу й зрозуміла, що несолоний суп просто неможливо їсти. Тоді я ще не знала про реформу здоров'я й споживала багато солі.

Я запитала маму, чи в нас десь ще може бути сіль. Мама відповіла, що вона шукала і її ніде немає. У неї завжди скрізь ідеальний лад, усе стоїть на своїх місцях, тому я опустила руки.

Пам'ятаю, як кілька хвилин сиділа й не знала, що робити: з одного боку, не хотілося засмучувати маму, а з іншого – як таке можна їсти? Потім ноги немов самі піднялися, і я підійшла до шафи, де був хліб. Відчинила її й побачила прямо перед собою посуд для варення, ущерть наповнений кам'яною сіллю. Посудина була дуже схожа на ємність із сіллю – така сама кругла, скляна й прозора, але вдесятеро більша. Мама не могла не бачити її, бо,

щоб дістати хліб, вона мала спочатку вийняти посудину із сіллю.

Побачивши сіль, я відійшла й сіла на стілець. Я відчула Божу всемогутність і свою гріховність. Стало страшно, що Він знає всі мої думки й усі бажання. Мені захотілося втекти й заховатися від Нього, Святого, Хто має необмежену владу й присутній усюди.

Так я просиділа декілька хвилин. Страх минув, на зміну йому прийшла величезна радість, бо я зрозуміла, що всемогутній Бог на моєму боці. Незважаючи на мою гріховність, Він мене любить і приймає! Я взяла посудину із сіллю й показала мамі. Вона дуже здивувалася: «А хто її туди поставив?» Я посолила суп і їла його зі сльозами вдячності.

Для мене це очевидне Боже диво. Безмежна подяка Йому за милість і доброту!

**Вікторія
Ярош**

ЗАБУЛА ПРО СЕБЕ

Грина з чоловіком

Хочу поділитися маленьким досвідом про свій молитовний щоденник. На початку січня 2020 року мені подарували спеціальний щоденник для молитви, і я із захопленням почала його вести: записувала прохання до Бога і обводила всі Божі відповіді на мої молитви. Спочатку я молилася винятково за свою сім'ю і найближче оточення, але в липні, після тяжкої хвороби сина, зрозуміла, що це егоїстично – молитися за таке вузьке коло людей. Я попросила, щоб Господь розширив моє молитовне коло. І Він не змусив мене чекати жодної хвилини!

Розведені МОСТИ

Мрії, плани... Чи любите ви планувати? Я з тих людей, які полюбують щотижневики, завжди обираю різні ручки і з радістю починаю занотовувати особливі дати, мрії, плани. У кожному блокноті на першій сторінці завжди записую якийсь особливий вірш із Біблії.

Той рік не був винятком. Мені запропонували стати диригентом студентського хору Заокської духовної академії. Мені довелося переїхати з України до Росії. На першу репетицію я прийшла підготована, у мене були свої плани, але мені було цікаво почути бажання студентів. Хтось із присутніх сміливо висловив своє бажання, щоб ми поїхали співати до Санкт-Петербурга. Розпочалося щось неймовірне. Хористи почали мріяти, як ми будемо їхати, який має бути автобус, які твори хочемо вивчити, куди треба заїхати, що їсти, які екскурсії відвідати. Я ледь встигала записувати у свій блокнот. Удома почала молитися про цю подорож, бо виклик був непростий. Мені як керівнику важливо було мати мудрість від Господа.

Було багато чудес, сліз, радощів, досвідів того навчального року, і ось омріяний день подорожі настав. Ми вирушали в дорогу до Санкт-Петербурга. Дорогою ми багато співали, спілкувалися, планували. Перше, що ми зробили, – прославили Бога співом у чудовому Молитовному будинку. Це було служіння, присвячене дню міста. Коли ми завершили служіння, вирішили піти на прогулянку містом. Ми розпланували все до хвилин, склали маршрут і розпочали свій шлях.

Отримали багато вражень, щасливих фото, нової інформації, але особливим моментом стали білі ночі. Ми були втомлені через надзвичайно насичену добу. Годинник показував 23:00, а на вулиці було наче 18:00. Ми планували заспівати на відомому в Петербурзі мосту, який уночі розводять. Ось ми йдемо до мосту, адже маємо перейти через нього, зробити фото, зняти відео, як ми співаємо, як бачимо, що міст вже розводять. Я відразу навіть не зрозуміла, що коїться. Коли вже всі хористи почали в один голос казати, що міст розводять, я завмерла. Не знаю, яких почуттів було більше в моєму серці: захоплення, розпачу, розгубленості? Як так могло статися, ми все розпланували, уточнили, то чому ж усе пішло не за планом? У моїй голові вирувало безліч запитань.

Реакція хористів була різною: хтось сміявся, хтось фотографувався, хтось нарікав, адже вже хотілося відпочити. А в мене була лише одна думка: як бути далі?

Річ у тім, що на протилежному боці нас чекав автобус, смачна вечеря та зручні ліжка. А ми залишилися на вулиці посеред ночі, голодні, стомлені. Чому так? Ми молилися, служили Богові, відповідально розпланували нашу подорож,

просили про Його волю в нашому житті. Першу годину ми фотографувалися, дивилися на поромі, кораблі, які активно розпочали рух на річці, а потім постало запитання: що робити далі?

Це була особлива ніч у нашому житті: ми гуляли, співали, розповідали досвіди, плакали, сміялися і були дуже щасливі. Коли настала шоста година ранку, ми пішли до метро та прибули на місце призначення, хоч із запізненням у шість годин. Ми відпочили трохи і поїхали милуватися красою іншого берега. Потім ми ще цілу ніч їхали додому, але заснути ніхто не міг, було багато духовних роздумів.

Дивлячись на розведений міст, який ми не встигли вчасно перейти, я подумала, що найголовніше в нашому житті – не запізнитися перейти міст, який веде до Бога. У нас була ніч, ми ще мали можливість повернутися до місця свого призначення вранці.

У духовному плані зараз останній час, його мало, ми не знаємо, коли саме «розведуть міст» і прийде Спаситель. Не запізнитися на зустріч із Богом!

**Дана
Доманська**

Незнайомі люди почали додавати мене в молитовні вайбер-групи. Дух Святий показав мені, як багато людей потребує нашої молитовної підтримки. Я ледве встигала записувати прохання у свій молитовний щоденник, настільки їх було багато... Молилася вранці, перераховуючи кожен запис у щоденнику, гортаючи сторінку за сторінкою...

На початку серпня я втратила свою улюблену другу роботу (через карантин дитячий комплекс збанкрутував). Тоді зрозуміла, що настав час помолитися і за себе, щоб Господь послав мені гарну роботу. Однак постійно забувала, радше навіть не встигала записати своє прохання у щоденник і помолитися.

Моя «забудькуватість» тривала два з половиною тижні. Аж поки вранці

21 серпня я не розсердилася на себе: «Іро, яка ти несерйозна! Уже кінець серпня, тобі робота потрібна, а ти навіть молитися про це ніяк не почнеш. На всіх часу вистачає, а для себе – ні». Після таких думок я помолилася: «Боже, я така зла на себе, але Ти ж усе знаєш... Я хотіла попросити в Тебе роботу, проте так і не зробила цього...».

Через годину мені зателефонувала колишня вчителька моєї доньки. Повідомила, що відкриває власний великий дитячий арт-простір і дуже хоче, щоб я там працювала. Пообіцяла виконати будь-які мої умови й побажання і запропонувала навіть трохи вищу зарплатню, ніж я очікувала. Дозволила використовувати всі мої власні методики виховання дітей та навіть

мати вільний графік, що надзвичайно цінне для мене як творчої особистості. Ось так Бог відповів на мою молитву за себе. Такий чудовий наш Господь!

Сьогодні маю дві улюблені роботи, жодних проблем із суботою та безліч досвідів з Ісусом. Моїй радості немає меж. Бог чує не лише наші молитви, а й навіть наші бажання. Господь хоче, щоб ми молилися одне за одного, підтримували й обіймали своїми молитвами тих, хто потребує цього. **Якщо ми раптом у молитовному служінні забудемо про себе, свою потребу чи хтось забуде помолитися за нас, Господь нас не забуде ніколи!**

**Ірина
Альохіна**

Станьте на коліна і ПОГЛЯНЬТЕ ВГОРУ

Уголовному вестибюлі лікарні Джонса Хопкінса в Балтиморі встановлено мармурову статую Христа, яка називається «Божественний Цілитель». На постаменті викарбувано слова: «*Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас*» (Матв. 11:28). Руки мармурового Ісуса простягнені для благословення, а звернене вниз обличчя сповнене ніжною співчуття і любові. Багато людей приходять у цей вестибюль, аби подивитися на статую. Кожному неначе по-новому відкривається милосердя Спасителя.

Одна історія розповідає про скептика, який, почувши про цю статую

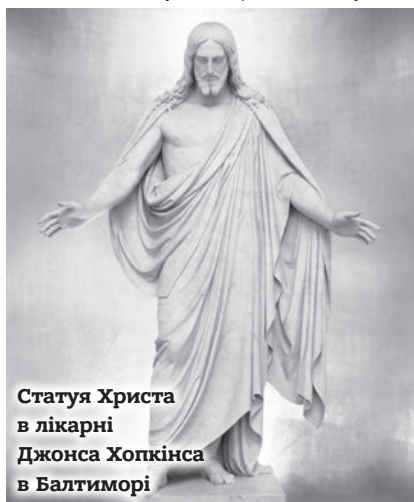
та про ті емоції, які вона викликає, вирішив піти і подивитися на неї. Він прийшов до лікарні, подивився на статую і нічого не відчув. Для нього це був лише шматок холодного мармуру. Він був розчарований, адже в глибині душі сподівався, що на нього нахлинуть ті дивовижні відчуття, про які йому розповідали. Він подивився з одного боку, потім зайшов з іншого і сумний повернувся, щоб вийти з лікарні. Тієї миті він відчув у своїй руці маленьку долоньку – якась дитина взяла його за руку.

– Не йдіть. Ви ще не бачили Його з потрібного місця. Ходімо, я покажу вам, звідки потрібно дивитися на Христа.

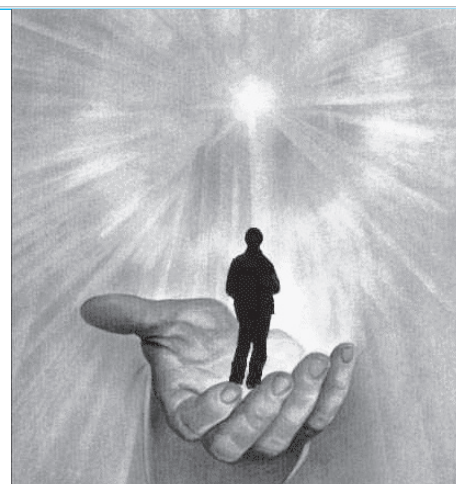
Дитина підвела його до підніжжя статуї і сказала:

– Ось звідси. Станьте на коліна і погляньте вгору!

Те, як ми дивимося на Спасителя, має величезне значення. Якщо ви втомилися та згинаєтеся під тягарем справ, які не встигаєте зробити, або допустили помилку, чи розчаровані в людях, чи боретеся з важкою хворобою і у вас більше немає сил, станьте на коліна і погляньте вгору на Христа! «*Господь зламаною серцем близький, і впокорених духом спасає*» (Псал. 34:19). «*Лікарня потребують не здорові, а хворі. Я прийшов закликати до покаяття не праведних, а грішних*» (Луки 5:31, 32).

Статуя Христа
в лікарні
Джонса Хопкінса
в Балтиморі

Бог знает, что творит

Бог знает, что творит. Его рука благая
Шьет судьбы из секунд и каждой дорожит.
Пусть кажется, что Он не слышит и не знает,
Он помнит о тебе и знает, что творит.

В беде себя винишь,
клянешь несчастный случай,
Изводишься внутри своими «если бы».
У Бога «если» нет. Он делает как лучше,
И каждый тихий стон учтен и не забыт.

Отчаявшись, падаешь в бессилье у порога
Разрушенной мечты, измучен и разбит...
То из твоих руин рука святого Бога
Выстраивает жизнь. Он знает, что творит.

Маргарита
Коломийцева

Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:

UA753808050000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.